

JAVIER ABIL, VÍCTIMA DE L'HOMOFÒBIA

Vicent Canet
Periodista

© JUAN JOSÉ TODOLÍ

Javier Abil va ser brutalment assassinat i esquarterat el 5 de maig de 2014 a la platja de Gandia (País Valencià). Els primers indicis, producte de les investigacions de la Guàrdia Civil, apuntaven a l'homofòbia com a un dels possibles mòbils del crim. Gairebé dos anys després, al juny de 2016, es va emetre una sentència en primera instància que incloïa l'agreujant d'homofòbia en un cas que ha deixat la família d'Abil destrossada per la seua brutalitat i pel llarg i dur camí que per a ells ha suposat demanar justícia. En aquest camí no sempre han estat suficientment acompanyats ni pel moviment de lesbianes,

gais, transsexuals i bisexuals (LGTB), ni per la societat, ni per les institucions.

En la meua opinió el moviment LGTB podria haver generat un debat social a partir d'aquest cas: visibilitzar aquest cas com a exemple de fins on pot arribar l'homofòbia i reclamar la necessitat que les lleis, les polítiques i les institucions actuen contra la violència LGTBfòbica. Però ni s'ha generat aquest debat, ni el cas ha tingut l'atenció que mereixia ni pel moviment, ni per les institucions, ni pels mitjans de comunicació que l'han tractat més com un succés, de forma escabrosa, que com un possible cas de violència homofò-

---

No sempre han estat suficientment acompanyats ni pel moviment de lesbianes, gays, transsexuals i bisexuals, ni per la societat, ni per les institucions

bica. El periodisme hauria de plantejar-se també si aquest és el tractament adequat o en cal un de més sensible i contextualitzat, com poden fer amb la violència masclista, un tipus de violència el tractament informatiu del qual ha canviat molt gràcies a l'acció del moviment feminista.

En el moviment LGTB, només l'Observatori Contra l'Homofòbia, ubicat a

---

No ens hem preguntat, com a moviment, si els jutges tenen prou sensibilitat i coneixements per avaluar l'homofòbia

Catalunya, va realitzar actuacions des del primer moment. Van comunicar els fets al fiscal de delictes d'odi de València, van demanar accions als grups parlamentaris de les Corts Valencianes i van promoure una pregunta al ministre de l'Interior sobre els fets. L'observatori català n'ha fet seguiment i ha publicat el cas a la seua memòria. Algunes entitats LGTB locals de Gandia també han realitzat homenatges o reconeixement a aquesta víctima de l'homofòbia, però en la meua opinió no hi ha hagut suficient força en la denúncia i la reivindicació. Les entitats LGTB locals no han estat, en la meua opinió, suficientment reivindicatives i si massa "discretes". No ens hem preguntat, com a moviment, si els jutges tenen prou sensibilitat i coneixements per avaluar l'homofòbia. Ni ens hem preguntat si cal fer formació específica per a ells o cal fer activisme de carrer per remoure consciències i generar sensibilització.

El moviment feminista en el seu moment va reaccionar d'una forma molt valenta davant sentències que tiraven la culpa d'agressions sexuals a les dones per "vestir provocatives" o per "no oferir resistència". Van fer denúncia pública

immediata: al carrer i als mitjans. Per mi el del moviment feminista és tot un exemple a seguir. En canvi, en el cas de Javi Abil hi ha hagut molt poques declaracions públiques del moviment LGTB –i menys encara mobilitzacions–, ni quan es va donar a conèixer el cas, ni quan es va jutjar el juny de 2016, ni amb la sentència en ferm de novembre de l'any passat.

SENTÈNCIA EN FERM, SENSE AGREUJANT D'HOMOFÒBIA

Finalment el passat novembre arriba la sentència en ferm. No estava present ni acusació popular, ni particular. La família, esgotada per un dur camí en el qual ha anat massa sola en massa ocasions, no va recórrer aquesta decisió i, per tant, la sentència ja és en ferm i definitiva. Ara només ens queda acatar la sentència. I a acatar afegisc reflexionar en què hem fallat com a moviment LGTB, a banda de les honroses excepcions, perquè un cas tan brutal i tan evident tinga una sentència final com aquesta. En la sentència s'atribueix l'agressió que va provocar la mort d'Abil, no a l'homofòbia sinó a les insinuacions que va fer en tocar-li la cama i els genitals i que, segons la sentència, "sembla que la mala interpretació d'una acció de Javier va obtenir una resposta exagerada i fatal per a la seua vida", segons informava la SER de Gandia fa unes setmanes. Amb la sentència, des del moviment, els mitjans o les institucions ja no podem fer més que recordar la memòria de Javier Abil com a víctima de l'homofòbia.

Crec que ens hauríem de preguntar com a moviment què fa que no tinguem com a una de les nostres prioritats conjuntes la lluita contra la violència LGTBfòbica –com sí té el moviment feminista en el cas de la violència masclista– i que reclamem les eines necessàries per combatre-la: una llei, una societat conscienciada i uns jutges sensibles. En aquest sentit crec que hem de fer passes molt similars a les que ha fet el moviment feminista contra la violència masclista, que per mi és tot un referent: una reivindicació clara, rotunda i unitària, i un activisme constant per visibilitzar aquest violència. Sense aquesta actitud, l'agreujaent d'homofòbia que recull la llei podrà seguir sense ser tingut en compte.

LA POR INSUPERABLE, EXCUSA CONTRA L'HOMOFÒBIA

Eugeni Rodríguez i Giménez
President de l'Observatori
Contra l'Homofòbia

En els últims dies hem estat testimonis de diferents sentències que descarten l'agreujaent d'homofòbia en casos d'assassinats a homes gais, sota l'atenuant del codi penal de "por insuperable".

Tant en el cas de Javier Abil que es comenta en l'article de Vicent Canet, com en el cas d'un home gai assassinat a la platja de Txernòbil de Sant Adrià de Besòs, s'ha utilitzat aquest Ardit jurídic com fre al agreujaent d'homofòbia.

El realment insuportable i infame és haver de suportar com ens assassinem sense que es tingui en la justa i necessària mesura el contingut d'odi atroz cap a l'homosexualitat.

No podem quedar-nos de braços creuats davant la impunitat amb què moltes vegades es tracten les violències LGTBfòbiques o els intents de banalitzar l'abast dels discursos i delictes d'odi.

És vital comptar amb eines potents com l'Observatori Contra l'Homofòbia, que intenta denunciar i personar-se en els diferents casos de violència cap a les persones LGTBI, però que moltes vegades no poden anar més enllà per manca de mitjans econòmics i humans.

Hem de prendre consciència i col·laborar de forma activa en les diferents entitats LGTBI que lluiten contra la xacra de la LGTBfòbia.